

".....บุญนี้คุ้มค่า

เพราะความคิด ความตั้งใจ และชีวิตใหม่
ได้เริ่มขึ้นที่นี่

ฉันได้รู้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่
ในจิตใจของฉัน

ฉันกลายเป็นคนที่รักดีอย่างสุดชีวิต....."

ตอนที่ ๘

จาริกแห่งบุญ

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ คุณพ่อเดินทาง
ไปบรรยายที่อุบลราชธานี โดยท่านนั่งเครื่องบินจากท่าอากาศยาน
เชียงใหม่ ลงมากรุงเทพฯ แล้วต่อไปอุบลฯอีกทอดหนึ่ง
บรรยายให้ผู้ปฏิบัติธรรมฟังตอนบ่าย ๒ โมง แล้วกลับจากอุบลฯ
เกือบ ๒ หุ่่ม ไปลงกรุงเทพฯ แล้วจึงต่อเครื่องบินกลับเชียงใหม่
อีกที ถึงบ้านตอนเที่ยงคืนครึ่งพอดี

"ไปอุบลฯเป็นอย่างไรบ้างคะ ตรงตามที่คุณพ่ออธิษฐาน
ไว้หรือเปล่าคะ"

"ตรงตามที่พ่อตั้งใจไว้ เหมือนทุกทีละลูก คนฟังตั้งใจฟัง
พอหมดเวลาแล้ว ดูท่าทางผู้ฟังยังไม่อยากเลิก พ่อคิดว่าจะทำ
อย่างไรดี จึงพูดว่าหมดเวลาแล้ว เสียดยานะยังมีเรื่องดีน่าสนใจ
อีกเอาไว้ฟังโอกาสหน้าก็แล้วกัน คนฟังไม่ยอมจะขอฟังต่อ

กฎระเบียบเรื่องเวลาจำต้องยอมยกเว้น ผู้กำกับเวลาอนุญาตจึงได้พูดต่อ" คุณพ่อเล่าถึงความชำนาญในปัญญาความคิดทันการ และแสดงถึงจิตวิญญาณของความเป็นผู้ใหญ่ ที่ไม่เคยรู้จักคำว่าเหน็ดเหนื่อย เมื่อมีโอกาสที่จะให้ปัญญาแก่เพื่อนสหธรรมิก

ฉันเป็นห่วงสุขภาพของคุณพ่อ ที่ท่านตรากตรำงานต่อเนื่อง เมื่อทราบว่าท่านเดินทางไปบรรยายที่ไหน จึงคอยส่งกำลังใจไปสมทบเสมอ บารมีของฉันมีไม่มากนักหรอก แต่ทั้งหมดเท่าที่มีนั้น ฉันยกให้คุณพ่อ

"พ่อได้บอกเทวดาแล้ว จะให้อยู่รับใช้สังคมนานๆ ต้องจัดสรรเวลาให้พอเหมาะพอควร อย่าให้งานหนักเกินไปนัก ไม่งั้นสังขารรองรับไม่ไหวเหมือนกัน แต่พ่อไม่ทิ้งหรอกนะต้องช่วยเพื่อนเก่าๆ ศิษย์เก่าๆ อีกเยอะ ถ้าจะทิ้งก็ทิ้งไปนานแล้ว" ฉันเตือนให้ท่านรับประทานอาหารให้เพียงพอ ดื่มน้ำมากๆ พักผ่อนให้เพียงพอและออกกำลังกายด้วย ท่านยอมรับว่าเวลาไปบรรยายที่ไหน ไม่ค่อยหิวอาหาร อาจเป็นเพราะเหน็ดเหนื่อยหรืออัมบุญจนไม่อยากรับประทาน จึงเป็นหน้าที่ของลูก ต้องคอยเตือนให้ท่านดูแลสุขภาพ เพื่อยังสังขารนี้ให้เป็นประโยชน์แก่เวไนยสัตว์ไปได้นานๆ

"สองวันนี้พ่อไปประสานงานใน มช. ที่หลวงปู่ฯ ท่านจะมาพ่วงนี้ ก็เรียบร้อยแล้ว พ่วงนี้ต้องไปรับท่านที่สนามบิน และติดตามประสานกับ ๓ หน่วยงาน พอ ๖ โมงเย็นส่งหลวงปู่ฯ ท่านไปเชียงรายได้ แล้วพ่อต้องขับรถไปวัดม่อนฤๅษีใช้เวลาเดินทางประมาณ ๑ ชั่วโมง มีค่าจริยธรรมของบุคลากรรุ่น ๒ นะ ลูก เรียกว่าเป็น **Hard Long Day** กว่าจะได้นอนก็สี่ห้าทุ่มเป็นอย่างนี้ไปถึงวันศุกร์เย็น" คุณพ่อเล่าถึงโปรแกรมงานวันรุ่งขึ้น ที่คนฟังต้องเอาใจช่วย ขอให้ท่านทำทุกอย่างได้สำเร็จตามที่ตั้งความปรารถนาไว้ ด้วยความสะอาด ราบรื่น ปลอดภัย และเปี่ยมพลัง ขออธิษฐานให้คุณพ่อสุขภาพแข็งแรง มีพลังเสียงแห่งธรรมสะกิดใจผู้ฟังให้สำนึกในบาปและบุญด้วยเถิด

"คุณพ่อคะ จากประสบการณ์ที่ผ่านมา การไปบรรยายครั้งไหนละคะ ที่ลำบากที่สุด" ฉันทามถึงประสบการณ์ที่ประทับอยู่ในความทรงจำของคุณพ่อ ซึ่งท่านไม่เสียเวลาคิดคำตอบนานเลย

"ไปอีสานนะลูก เมื่อสัก ๕ ปีก่อน ใช้เวลาเดินทาง ๑๘ ชั่วโมง จากเชียงใหม่ไปเปลี่ยนรถที่อุดรฯ แล้วต่อไปหนองคาย แล้วเลยไปบึงกาฬอีก ยังไม่ถึงนะลูก เข้าป่าไปอีกเป็นวัดร้างที่

สมรवासเขามาปฏิบัติธรรมกัน พระอาจารย์บุรินทร์ เจ้าอาวาส
ท่านศรัทธาพ่อ" คุณพ่อเล่าถึงการเดินทางที่ยาวนาน เพื่อจาริก
สร้างบารมีของท่าน ซึ่งฉันอดคิดไม่ได้ว่าบรรยากาศจะวิเวกวังเวง
สักเพียงไร ลองคิดดูซิ เป็นวัดร้างอยู่ในป่า ช่างชวนให้อดคิดถึง
บรรยากาศตอนกลางคืนไม่ได้ (จิตเริ่มปรุงอีกแล้ว)

"จะมีคนฟังหรือคะ" ฉันถามพลางคิดในใจว่า ฝึกกับ
เทวดาจะมาฟังด้วยหรือเปล่านะ

"มีสิลูก สมรวาสที่ภาคอีสานเขาปฏิบัติธรรมน่าเลื่อมใส
เชียวล่ะ สงบสำรวมดีมาก ครั้งนี้มีเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น
อย่างที่ไม่เคยเกิดมาก่อน" คุณพ่อเกริ่นเรื่องน่าตื่นเต้นชวนติดตาม

"เรื่องอะไรหรือคะ คุณพ่อ" ฉันรีบถามทันที คงไม่ใช่
อย่างที่ฉันคิดนะ

"พ่อก็จะบรรยาย ก่อนถึงเวลาสัก ๑๐ นาที มีความรู้
สึกว่าสมองมีแต่ความว่างเปล่า ไม่มีข้อมูลอะไรเลย นึกอะไรไม่
ออก ไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน สัญญาต่างๆ หายไปอย่างเหลือ
เชื่อ ลืมหมดทุกอย่าง แต่อาการอื่นใดไม่มีนะ พ่อคิดว่าจะเอา
อะไรไปบรรยายล่ะทีนี้ ไม่ได้ตกใจหรอกแต่พ่อทำจิตนิ่งๆ แล้ว
อธิษฐานว่า ถ้าเรื่องที่พ่อตั้งใจไว้ว่าจะพูดให้คนฟัง ยังไม่เหมาะ
ไม่ควร ขอให้ครูบาอาจารย์โปรดช่วยชี้แนะหนทางให้ด้วย" คุณ
พ่อหยุดชั่วคราว ชวนให้ติดตามฟัง ทั้งให้ประหลาดใจว่า คุณพ่อ

ลืมข้อมูลทั้งหมดได้อย่างไร

"พออธิษฐานอย่างนี้เสร็จ มีเสียงได้ยินลึกๆ เข้าทางหู ช่างซำยว่า ใ้ห้ปูพื้นฐานก่อน" พอได้ยินอย่างนี้ พ่อเลยเปลี่ยน เรื่องที่จะพูดเสียใหม่ ส่วนเรื่องที่เคยจะพูดแต่แรก เอาไว้พูดอีก รอบหนึ่ง รอบนี้ปูพื้นฐานก่อนตามที่เสียงทิพย์แนะนำ หลังจาก นั้นข้อมูลกลับมาเหมือนเดิมในเวลารวดเร็วมาก การบรรยาย ราบรื่นจนจบ" คุณพ่อเล่าถึงประสบการณ์ที่ท่านเองยังประหลาด ใจไม่รู้ลืม

"เป็นเสียงเทวดาหรือคะ" ฉันสงสัย

"เป็นเจ้าของที่ เป็นพระเก่าที่เคยเป็นเจ้าของอาวาส เป็นพระ อาจารย์ ที่มรณภาพไปนานแล้วนะลูก" คุณพ่อคงได้สัมผัสสิ่ง เหล่านี้บ่อยครั้ง เพราะจิตของท่านสงบมาก

ฉันสังเกตการบรรยายธรรมของคุณพ่อแต่ละครั้ง ท่าน พูดได้เรื่อยๆ เหมือนสายน้ำที่รินไหลชุ่มเย็นไม่ขาดสาย น้ำ เสียงก้องกังวานมีพลัง เนื้อหาลุ่มลึกชวนติดตามและเข้าถึงใจ ผู้ฟัง สะกดผู้ฟังให้มีจิตใจจดจ่อกับเรื่องราวที่ท่านถ่ายทอด

"พ่อคุณก่อนว่าผู้ฟังเป็นใคร พ่อรู้ตัวผู้ฟังจะรู้วิธีว่าจะพูดอย่างไร เพราะในจิตของเราจัดเก็บข้อมูลไว้มากมายมหาศาลเรียกมาใช้ได้ตลอดเวลาเมื่อจิตนิ่ง" คุณพ่ออธิบาย

ลองฟังวาตะของคุณพ่อสักนิด จะได้เห็นว่าท่านเป็นนักจิตวิทยา ผู้ยกระดับจิตวิญญาณของมนุษย์อย่างยอดเยี่ยมแค่ไหน

"ทุกท่านที่ฟังผมพูดอยู่ขณะนี้ ท่านรู้ไหมว่าท่านมีทุนเดิมของท่านสะสมมาในอดีตชาติแล้ว เพียงแต่วันนี้ท่านมาเติมเท่านั้นเอง และทุกท่านที่ฟังผมพูดจนจบ *ไม่ธรรมดาครับ* (เน้นเสียงชัดเจน) คนบางคนถูกบังคับให้มานั่งฟังอย่างนี้คงจะอึดอัดตาย ถ้าไม่มีบุญบารมีสะสมร่วมกันมา เราคงไม่ได้มาเจอกันอย่างนี้หรอก ทุกท่านมีบุญอยู่แล้วครับ เพียงแต่ที่ผ่านมามีผิดพลาดไปบ้างด้วยความไม่รู้ ตอนนี้เมื่อท่านรู้แล้ว ต่อไปท่านจะทำความดีอย่างสุดๆ เลยครับ" คิดเหมือนฉันไหม ฟังแล้วรู้สึกว่าคุณพ่อเป็นคนที่กำลังใจคิดจะทำความดีขึ้นมาทันที

"ความที่คุณพ่อเป็นครู ทำให้พูดได้ชัดเจน เน้นความสำคัญในจุดที่ควรเน้นและชี้แจงได้อย่างเข้าใจง่าย มีตัวอย่างประกอบที่เหมาะสม" ฉันกล่าวอย่างจริงใจ

"ใช่ลูก พูดในมหาวิทยาลัยง่ายกว่าบรรยายธรรมนี่นะ เพราะในการบรรยายธรรม ข้อมูลแต่ละที่ จะต้องปรับให้เหมาะกับสถานการณ์ตลอดเวลา คือวิธีการพูดต้องลื่นไหลมีชีวิต และ

มีข้อดีตรงที่ พ่อสามารถจับกระแสความคิดของผู้ฟังได้ ทำให้รู้ว่า จะพูดอย่างไรให้เข้าถึงจิตใจ ให้ประทับใจ โดนใจเขาได้ อย่างเช่นมีคนสงสัยว่า ทำไมพ่อไม่บวชเป็นพระ พ่ออธิบายได้ตรงกับที่เขาสงสัย เลยกลายเป็นความประทับใจ" คุณพ่อเปรียบเทียบระหว่างครูสอนวิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัย กับครูสอนจริยธรรมในระดับจิตวิญญาณนอกมหาวิทยาลัย

"แล้วการบรรยายครั้งไหนที่ยากที่สุด หรือว่าไม่สามารถบรรลุตามความประสงค์ของคุณพ่อคะ"

"ไม่มีนะลูก ทุกแห่งทำได้ตามที่ตั้งใจหมดล่ะ แต่ที่ว่ายากมีที่วัดบุพพารามที่เชียงใหม่ล่ะ ตอนนั้นกลุ่มผู้ฟังหลากหลายมาก มีตั้งแต่ ๑๐ ขวบถึงอายุ ๘๐ ปี มีทั้งพระทั้งเณรจัดกลุ่มยาก ต้องพูดให้ตรงใจทั้งฆราวาสทั้งพระ ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ แต่พอพูดจบ มีเณรมาขอสมัครเป็นศิษย์เรียนกรรมฐาน พ่อบอกให้ท่านไปเรียนกรรมฐานที่วัดเมืงมาง" คุณพ่อหัวเราะเมื่อนึกถึงเณรน้อยผู้มีสัมมาทิฐิ

"แล้วบรรยายครั้งไหนคะ ที่ใช้เวลายาวนานที่สุด" ฉันทามต่อประหนึ่งเป็นนักข่าวกินเนสส์บุ๊ก

"ที่เกอเต๋นี่ละ (ศูนย์วัฒนธรรมไทย-เยอรมัน) พุดไม่ได้
หยุดเลย เวลาพักมีคนมารุมล้อมมาถามปัญหา บรรยายจบแล้ว
มีจิตโตะนั่งสนทนาต่อ ไปถึงสนามบินมีคนไปรอตถามอีก จนเขา
เรียกขึ้นเครื่องบินนั้นแหละ ถึงจะได้พักเหนื่อยมาเลยลูก เสียเหง้า
เจ็บคอไปเลย ไข้หลังเยอะ รวมแล้วสัก ๑๐ ชั่วโมงเห็นจะได้ น
'งหลับจากกรุงเทพฯ จนถึงเชียงใหม่ นี่ถ้าปลายทางสุดที่คุณหมิง
คงไปตื่นที่นั่น"

คุณพ่อบรรยายที่ศูนย์วัฒนธรรมไทย-เยอรมันครั้งนั้น
ฉันเป็นหนึ่งในผู้ฟังนั้นด้วย เป็นบุญวาสนาที่ได้ใช้ชีวิตน้อยๆ นี้
ไป กราบแทบเท้าท่านเป็นครั้งแรก ซึ่งผลบุญนี้คุ้มค่า เพราะ
ความคิด ความตั้งใจและชีวิตใหม่ได้เริ่มขึ้นที่นี่ ฉันได้รู้เห็นความ
เปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ในจิตใจของฉัน ฉันกลายเป็นคนรักดิ
อย่างสุดชีวิต คงไม่ใช่ฉันคนเดียวหรอกที่ความรู้สึกเช่นนี้เมื่อได้พบ
คุณพ่อ แต่ไม่ว่าใครจะรู้สึกเช่นไร ฉันจะเก็บความรู้สึกที่ดีๆ ที่
เกิดขึ้นในใจฉันไว้ชั่วชีวิต และรักษาความดีนี้ให้คงอยู่ตลอดไป
พ่อเป็นของขวัญที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตฉัน และฉันก็ตั้งใจจะเป็นของ
ขวัญที่ดีในชีวิตของคุณพ่อ ด้วยการเป็นลูกที่ดี มีชีวิตอยู่โดย
ธรรมตลอดไป

"ที่ไปบรรยายที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิต บางกรวยเป็นอีกที่
หนึ่งคนรุมล้อมตลอด จบแล้วมารอที่สนามบินอีกกลุ่มหนึ่ง"

ท่านเล่าพลางหัวเราะ

"คุณพ่อเป็นดารายอดนิยมจริง ๆ นะคะ" ฉันเข้าเล่น เพราะท่านเป็นที่รักศรัทธาโดยคุณงามความดีและเมตตาธรรม ในดวงจิตของท่านโดยแท้ มีความจริงใจ ซื่อตรงอ่อนโยน เอื้ออารีต่อทุกคน คุณธรรมทุกอย่างที่ท่านพร่ำสอนฉัน ท่านเป็นตัวอย่างในทุกเรื่อง จึงไม่น่าแปลกใจที่ใคร ๆ จะบอกว่ารักคุณพ่อ

"บางคนขอติดตามไปเยี่ยม ไปชื่นชมที่บ้าน พ่อต้องขอรับรองว่า ขอเวลาพักผ่อนบ้างไม่ต้องตามไปถึงบ้านหรอก ทุกคนก็เก่ง ปฏิบัติดีกันทั้งนั้น แต่มีอยู่กลุ่มหนึ่งฟังเทปพ่อ เดินทางมาจากอเมริกา ไทมาขอพบตอนเขาไปเชียงใหม่ อันนั้นเห็นว่าเขามาไกล เลยอนุญาตให้พบ จะให้พบทุกคนคงไม่ได้ ต้องพักผ่อนบ้าง ไม่งั้นพ่อไปทำงานข้างนอกไม่ไหว トラกตรำเกินไปนะลูก"

คุณพ่อยอมรับว่าต้องจัดแบ่งเวลาไว้สำหรับเติมพลังบ้าง เพื่อจะได้มีพลังพอที่จะมาชี้ทางแห่งธรรมให้แก่มหาชนได้อีก ซึ่งฉันเห็นด้วยว่าท่านควรมีเวลาส่วนตัว เพื่อพักผ่อน เพื่อเติมพลัง และให้เวลากับครอบครัวของท่านบ้าง เท่าที่เราทั้งหลายได้มีโอกาสฟังธรรมจากท่านในแต่ละคราวที่ท่านบรรยายท่านให้เวลาพวกเราอย่างเต็มที่ มีแต่แจกแถมให้ตลอดไม่เคยขาด บางครั้ง

ไม่รับค่าตอบแทนแล้วยังช่วยทำบุญค่าเครื่องบินอีกด้วย ท่านไม่เคยปฏิเสธที่จะแนะนำช่วยเหลือใคร ทุ่มเทพลังกายพลังใจ ด้วยเมตตาและความจริงใจ ตรงตามหลักธรรมของพระพุทธองค์ นับว่าเป็นบุญวาสนาของพวกเรายิ่งนักแล้ว

"ต้องขอบคุณครอบครัวของคุณพ่อด้วยนะค่ะ ที่ทุกท่านเข้าใจ เสียสละ ให้คุณพ่อได้เป็นบุคคลสาธารณะเช่นนี้" ฉันทึกไปถึงทุก ๆ ท่านในครอบครัวของคุณพ่อ ซึ่งต่างยอมเสียสละความสุข ความเป็นส่วนตัวที่จะได้อยู่กันพร้อมหน้า ไปเที่ยวด้วยกัน มีกิจกรรมร่วมกันในครอบครัว ยอมให้พวกเราเบียดเบียน ความเป็นส่วนตัว สุขความสงบในบ้านบางครั้ง นับว่าทุกท่านได้เสียสละเพื่อส่วนรวมโดยแท้

"ลูกฟังเทปที่คุณพ่อบรรยาย มีคนขอเบอร์โทรศัพท์ที่บ้าน คุณพ่อบอกเขาทันทีเลยทั้งที่ทราบว่าเทปนี้จะเผยแพร่ทั่วไป ไม่มีหวงเลย เมตตามากเลยนะค่ะ" ท่านเสียสละเวลามาบรรยายธรรมแล้วยังอนุญาตให้ผู้ที่มีปัญหาซักถามหรือผู้ที่ศรัทธาโทรหาท่านได้ตามแต่สะดวกด้วย ในขณะที่ผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้บรรยายธรรมท่านอื่นๆ ต่างมักหวงเวลาส่วนตัวและไม่แจกเบอร์โทรศัพท์ให้ใครง่าย ๆ สิ่งนี้แสดงถึงความจริงใจที่จะเป็นผู้ให้โดยแท้

"สงสารเขาอะลูก แต่ละคนมีทุกข์ เราช่วยเขาได้ก็ช่วย" หัวใจของพ่ออ่อนโยนยิ่งนักเท่าที่ฉันได้มีโอกาสสัมผัส ทั้งที่มีความแข็งแกร่งเกินใครจะเปรียบได้ ตัวอย่างที่เห็นชัดคือ เมื่อท่านไปปฏิบัติธรรมที่วัดมหาธาตุฯ เมื่อเกือบ ๓๐ ปีก่อน ท่านไปอยู่องค์เดียวในวิหารร้างตอนกลางคืน มีผีมาบิบบคอ รวากับจะทดสอบจิตใจท่าน ท่านยังไม่หนีเลย (ท่านเล่าไว้ในเทปชุดทางสายเอกและชุดการใช้ชีวิตที่คุ้มค่า) คงจะเป็นจริง กับคำกล่าวที่ว่าความอ่อนโยนที่สุด มาจากหัวใจที่แข็งแกร่งที่สุด ฉันเพิ่งเข้าใจชัดเจนจากคุณพ่อนี้เอง

ฉันขอมอบบทกวีนี้ บูชาความเสียสละของใครคนหนึ่ง

ก้าวไปเถิด ผู้กล้า อย่างท้อถอย

บารมี ที่พ่อสร้าง อย่างจริงใจ

ขอบุญนั้น บันดาลให้ พ่อได้ถึง

พ่อหวังดี ให้สมหวัง ตั้งต่อวงการ

มีคนคอย พ่ออยู่ รู้ใจไหม

หวังช่วยให้ มหากษัตริย์ พันบ่องมาร

ชีวิตซึ่ง สบเย็น เป็นสุขสันต์

มีนิพพาน เป็นจุดหมายปลายทางเลย

